

Led Zeppelin

DE BALLADE
VAN DE
HINDENBURG

In hun hoogtijdagen golden ze al als levende legende: Led Zeppelin. Gitarist Jimmy Page, zanger Robert Plant, bassist/toetsenist John Paul Jones en drummer John Bonham bouwden eigenhandig de Britse bluesrocktraditie uit tot een nieuw genre: de hardrock zoals we die vandaag de dag nog kennen. Masculien, mysterieus, mythisch, meedogenloos - de originele run van Led Zep had alles in zich waar de wilde jaren zeventig om vroegen. Geadoreerd door de fans, gehaat door de critici, waar OOR zich in die dagen gretig bij aansloot. De gloednieuwe documentairefilm *Becoming Led Zeppelin* laat zien hoe het gelegenheidsclubje in twee jaar tijd uitgroeide tot grootste rock & rollband ter wereld, met hulp van de drie overlevende leden. OOR volgt echter het eigen spoor.

DOOR WILLEM BEMBOOM

HET IS ALWEER elf jaar geleden - ongeveer het tijdsbestek tussen het debuut van Led Zeppelin in 1969 en de dood van drummer John Bonham - maar het lijkt nog de dag van gisteren. Tegenover OOR een zwart-wit figuur in het rode pluche van een knus Victoriaans hotel in Kensington. Daar zat hij dan, de enigmatische Jimmy Page, gitaargod pur sang, de man van de double-neck en de strijkstok. In de hoogtijdagen van Led Zeppelin toonbeeld van alles wat mystiek en occult was, excentriek tot in de derde duistere macht en aanjager van de grootste rockband van misschien wel aller tijden. Onbereikbaar voor alles en iedereen, toen zijn band de jaren zeventig domineerde en generaties aan hardrock en heavy metal inspireerde. Maar nu, op zomaar een middag in april 2014, was ie er helemaal klaar voor, de zeventig net gepasseerd, het glanzend zilveren haar in een staartje gebonden en keurig op de sofa genesteld met een fijn kopje thee.

Waarom Jimmy Page dan toch wilde praten? Wel, hij had de eerste drie albums van Led Zeppelin net geremasterd, de volgende worp was onderweg en zijn *legacy* onder de eenentwintigste-eeuwse jongelui stemde hem gunstig. Al bleef het moeilijk om tot hem door te dringen, die middag in Londen. De reden: OOR's ouderwetse memo-

recordertje lag op tafel en het kleinnood bracht een woud aan associaties in hem op, als ware het de madeleines van Proust. Gebiologeerd boog hij voorover, tot vlak boven het rollende tapeje. 'Analoog? Great! I'm impressed.' En zo zou hij het eerste deel van ons gesprek blijven zitten, soms de blik omhoog wendend om een uitspraak kracht bij te zetten of even snaaks te lachen. Maar hoeveel vragen over z'n pionierswerk in de studio en het ontstaan van de klassiekers op *I*, *II* en *III* er ook om z'n oren vlogen, de invloedrijkste muzikant van de seventies had louter oog voor een oud dictafoontje, ooit uit een aanbiedingsbak gevist, bij de Dixons in Emmen.

De zang van Robert en de kracht van John Bonham maakten dingen bij mij los waarvan ik het bestaan niet vermoedde (Jimmy Page)

WAAR HIJ PRECIJS aan dacht, hangend boven het recordertje, zijn we in alle verbazing vergeten te vragen. Maar laten

we de cassette eens terugspoelen, naar begin jaren zestig. Geïnspireerd door Scotty Moore en James Burton, de gitaristen van Elvis, had de geboren Londenaar de gitaar opgepikt en op z'n dertiende verscheen de jonge Jimmy al met z'n skifflegroep op de BBC. De skiffle ontgroeid en school ontvlucht, belandde hij in de Londense rhythm & blueskringen, van waaruit The Yardbirds, The Who en The Rolling Stones zouden ontstaan. Page's talent werd snel herkend en hij stortte zich op sessiewerk. Een kleine bloemlezing van klassiekers waarop hij te horen is: *As Tears Go By* van ►